

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **T.P.D.**, narozená dne ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ...
zastoupená obecným zmocněncem Ing. V.T.V.
sídlem ...

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-29446-4/SO-2017,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 29. 3. 2017, č. j. MV-29446-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 11. 2016, č. j. OAM-16165-46/PP-2013, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4 000 Kč k rukám zástupce žalobkyně Ing. V.T.V. do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalované, kterým podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 24. 11. 2016, č. j. OAM-16165-46/PP-2013. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky (dále jen „ČR“) pro nesplnění podmínky uvedené v § 87b odst. 2 ve spojení s § 15a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a povolení k přechodnému pobytu nebylo vydáno. Žalobkyně rovněž navrhla zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II. Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že napadené rozhodnutí žalované je zatíženo vadou nesprávného právního posouzení. Měla rovněž za to, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu, neboť neobsahuje ustanovení, podle něhož nalézací správní orgán rozhodl o zamítnutí žádosti. Žalovaná ponechala nezákonný výrok rozhodnutí beze změny, když odvolání žalobkyně zamítla.
3. Ve věci žádosti žalobkyně bylo stěžejní posouzení jejího právního postavení na území ČR jakožto rodinného příslušníka občana Evropské unie. Žalobkyně se v rámci řízení považovala a považuje za rodinného příslušníka podle ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a nesouhlasila s výkladem tohoto ustanovení ze strany správních orgánů obou stupňů. Uvedené ustanovení vychází z evropského práva, konkrétně ze směrnice 38/2004/ES, přičemž se jedná o zásadní odlišnost směrem k pozitivnější úpravě pro cizince pobývající na území smluvního státu, konkrétně tedy ČR. Za této situace je pak třeba s ohledem na aplikaci evropského práva postupovat podle tohoto ustanovení, neboť tato národní aplikace směrnice je pro žalobkyni příznivější a státy mají právo takovouto příznivější aplikaci směrnice přijmout. Snahy výkladu tohoto ustanovení s ohledem na úmysl zákonodárce nemohou obstát, neboť pokud by skutečně mělo být ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců aplikováno způsobem popsáným správními orgány obou stupňů v odůvodněních jejich rozhodnutí, byla by následná změna ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců v rámci novely, která nabyla účinnosti ke dni 17. 12. 2015, zcela nadbytečná.
4. Žalobkyně má se svojí vnučkou nepochybně vztah obdobný vztahu rodinnému. To bylo v řízení u správního orgánu I. stupně bezezbytku potvrzeno. Správní orgány obou stupňů také nezpochybovaly existenci společné domácnosti žalobkyně a její vnučky, která trvá již od r. 2013. S ohledem na délku této doby je nepochybné, že se jedná o vztah trvalý. Žalobkyně tedy naplňuje všechny podmínky dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců a také je v řízení před správním orgánem I. stupně prokázala. Požadavek existence vztahu nahrazujícího již funkční rodinný vztah byl nad rámec zákona; pokud byla žádost z tohoto důvodu zamítnuta, šlo o nezákonné rozhodnutí, jehož účinky v podobě nabytí právní moci byly spojeny s nezákonným rozhodnutím žalované, která zamítla odvolání žalobkyně.

5. Žalobkyně dále uvedla, že právo na realizaci rodinného a soukromého života, který se za dobu pobytu žalobkyně v ČR zejména s ohledem na přítomnost všech jejích příbuzných zcela rozvinul a způsobil nemožnost návratu do vlasti, je jejím nezadatelným lidským právem. Odkazy na možnost podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny byly zcela liché, neboť žalobkyně jednak nesplňuje hmotněprávní podmínky pro povolení tohoto druhu pobytu za nositelem oprávnění k pobytu a tuto žádost nelze podat na území ČR. Pokud se žalovaná pokusila vytvořit dojem, že žalobkyně může své lidské právo realizovat cestou institutu dlouhodobého pobytu, šlo o nesprávné konstatování, kterým se snažila odvrátit pozornost od své odpovědnosti za porušení základních lidských práv žalobkyně.
6. S ohledem na shora uvedené žalobkyně navrhla, aby soud rozsudkem zrušil správní rozhodnutí v obou stupních, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a rozhodl, že nikdo z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

7. V zaslaném vyjádření žalovaná odmítla uplatněné námitky a odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí byly dle jejího názoru srozumitelně a přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byla žádost zamítnuta. Žalovaná byla přesvědčena, že žádost byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Proto navrhla, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Vyjádření žalobkyně

8. Žalobkyně nesouhlasila s vyjádřením žalované v plném rozsahu a trvala na odůvodnění podané žaloby. Zároveň navrhla, aby soud v případě rozhodnutí ve prospěch žalobkyně uložil žalované zaplatit všechny soudní náklady (minimálně kolky v hodnotě 4 000 Kč, příp. náklady zastoupení).

V. Jednání před krajským soudem

9. Nařízeného jednání se zúčastnila žalobkyně osobně a její zmocněný zástupce, žalovaná se z účasti na jednání předem omluvila. Zástupce žalobkyně při jednání odkázal na písemné vyhotovení žaloby a důvody v ní uvedené. Zdůraznil, že žalobkyně má celou rodinu v ČR a navíc je nemocná, zatímco ve Vietnamu nemá žádné zázemí. V konečném návrhu setrval žalobkynin zástupce na žalobním petitu a uplatněném nároku na náhradu nákladů řízení ve výši zaplaceného soudního poplatku.

VI. Vlastní argumentace soudu

10. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
11. Soud shledal žalobu důvodnou.
12. Ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění stanoví: „*Ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, se obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že má s*

občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti.“

13. Podle ustanovení § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že „[k] žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b), doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a jde-li o cizince podle § 15a odst. 1 písm. d), také doklad potvrzující, že je nezaopatřenou osobou.“
14. Ustanovení § 87e odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění zní: „(1) Na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel a) ohrožuje veřejné zdraví tím, že trpí závažnou nemocí, pokud k takovému onemocnění došlo do 3 měsíců po vstupu na území, b) je zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, nebo c) se dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území, zejména pokud účelově uzavřel manželství nebo jeho účelově prohlášeným souhlasem bylo určeno otcovství, d) se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti.
(2) K důvodu podle odstavce 1 písm. a) se přihlédne pouze za podmínky, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele.“
15. Dle ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců „[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.“
16. Soud při posuzování věci vycházel zejména z následujících skutečností, které vyplývají ze správního spisu: Dne 31. 12. 2013 podala žalobkyně žádost o povolení k přechodnému pobytu, v níž jako účel pobytu uvedla „sloučení rodiny s vnučkou (občan ČR)“. Přílohou žádosti byl mj. rodný list žalobkyniny vnučky slečny M.B. s poznámkou „Dítě je občanem České republiky.“ a rodný list žalobkyniny dcery paní N.T.L. Žalobkyně disponovala vízem k pobytu ve státech Schengenu platným od 15. 11. 2013 do 21. 2. 2014.
17. Správní orgán I. stupně o žádosti žalobkyně poprvé rozhodl dne 5. 3. 2014, avšak toto rozhodnutí bylo odvolacím orgánem zrušeno, neboť správní orgán I. stupně se dostatečně nezabýval tím, zda žalobkyně splňuje některou z podmínek § 15a zákona o pobytu cizinců, a měl žalobkyni vyzvat, aby upřesnila, z jakého titulu se cítí být rodinným příslušníkem občana Evropské unie, a aby toto doložila.

18. Výzvou ze dne 23. 3. 2016 správní orgán žalobkyni vyzval mj. k doložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, přičemž ve výzvě uvedl definici jednotlivých pojmů, konstatoval, že žalobkyně již prokázala, že je příbuzným občana Evropské unie (ČR) ve vzestupné linii, a dále uvedl, jak je možno prokázat spadání do jednotlivých kategorií rodinných příslušníků dle § 15a zákona o pobytu cizinců. V reakci na výzvu žalobkyně doložila společné fotografie, doklad o adrese místa trvalého pobytu její vnučky dle informačního systému evidence obyvatel a návrh na výslech svědků.
19. V místě pobytu žalobkyně byla provedena pobytová kontrola a žalobkyně byla dne 31. 5. 2016 vyslechnuta. Během výslechu žalobkyně mimo jiné uvedla, že žádost podala, protože je sama, manžel jí zemřel a všechny děti pobývají v ČR. Bydlí s dcerou, zetěm, třemi vnoučaty a nejmladším synem. Vnučka se narodila v ČR, kde po celou dobu od narození i žije. Žalobkyně nepracuje, je v důchodu, důchod jí byl již v minulosti ve Vietnamu celý vyplacen při odchodu do důchodu. Peníze již utratila, nemá úspory a je závislá na své rodině. Vnučka studuje na gymnáziu, nemá příjmy a finančně ji zabezpečují dcera a zeť žalobkyně. Společnou domácnost žalobkyně a ostatních členů rodiny, kteří společně žijí, financuje žalobkynina dcera se zetěm, žalobkyně pomáhá při domácích pracích. Ke svému zdravotnímu stavu žalobkyně uvedla, že má vysoký tlak a žaludeční vředy, na obojí bere léky, ale občas musí na pohotovost. Každodenní činnosti však bez problému zvládá. Žalobkyně také uvedla, že ve Vietnamu již nikoho nemá a že ji trápí revma a bolesti zad, avšak zatím používá jen krémy a léky proti bolesti.
20. Ve vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí ze dne 28. 6. 2016 žalobkyně prostřednictvím zmocněného zástupce především uvedla, že je rodinným příslušníkem a má splněny podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců – žije s občanem Evropské unie ve vztahu obdobném vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti. K otázce sdílení ve společné domácnosti měla za to, že sdílení může být i morální a duševní stránkou, nikoli jen hmotnou stránkou. Konečně uvedla, že je vdova, všechny její děti mají povolen trvalý pobyt na území ČR, ve Vietnamu již nemá žádnou vazbu, nemá tam žádného příbuzného, nemá s kým žít ve stáří, a navíc trpí nemocemi a nemůže žít bez pomoci svých dětí. Vyjádření zaslala i žalobkynina vnučka.
21. Správní orgán I. stupně vydal své rozhodnutí dne 24. 11. 2016 a shledal, že žalobkyně k žádosti nedoložila doklady, které by věrohodně prokazovaly, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie, resp. ČR, ve smyslu některého z ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců správní orgán vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 5 As 6/2010-63, a následně konkrétně uvedl: „*V určitých případech tedy může být vztah prarodič – vnouče posuzován jako vztah „obdobný rodinnému“ ve smyslu ustanovení § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ale pouze v tom případě, kdy by prarodič fungoval analogicky jako rodič, jeho roli by nahrazoval a v tomto smyslu o vnuka pečoval. V daném případě však není vztah babička – vnučka vztahem obdobným vztahu rodinnému, tak jak je má na mysli ustanovení § 15a odst. 3 písm. b). Jak sama žadatelka do protokolu o výslechu uvedla, v České republice žije společně se svou dcerou, jejím manželem a vnoučaty. Dcera žadatelky, paní N.T.L. se o svou dceru, nezl. M.B. stará společně se svým manželem od*

jejího narození do současné doby, plní své rodičovské povinnosti a svou dceru materiálně zabezpečuje a vyživuje. Vnučka žadatelky žije se svou skutečnou matkou, nejedná se proto o případ, kdy by žadatelka fungovala jako analogický rodič, jeho roli nahrazovala a v tomto smyslu o svou vnučku pečovala. Žadatelka prokázala, že má s občanem EU, nezl. M.B. příbuzenský vztah v přímé linii, a to vztah babička – vnučka. Aby však tento vztah mohl fungovat jako vztah obdobný vztahu rodinnému, musel by nahrazovat nějaký nefunkční vztah rodinný, v daném případě nejspíše vztah matka – dcera, což však z výsledku žadatelky a zjištěných skutečností nijak nevyplývá.“ Dále také v reakci na vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí shledal, že sice má zdravotní problémy, avšak bere na ně léky a s ostatními dosud nemá potřebu se léčit, dle svých vyjádření bez obtíží zvládá všechny běžné úkony, naopak se stará o vnoučata, vykonává domácí práce, chodí nakupovat. Z vyjádření žalobkyně nevyplývá, že by se o sebe nebyla schopna bez osobní péče svých dětí postarat. Nadto by veškerou případnou osobní péči zabezpečovaly děti žalobkyně, nikoliv její nezletilá a nezabezpečená vnučka. Nakonec konstatoval, že žalobkyně si může požádat o udělení nějakého jiného druhu pobytového oprávnění, např. požádat o dlouhodobý pobyt za účelem „rodinným“. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podala žalobkyně dne 4. 12. 2016 odvolání. V napadeném rozhodnutí ze dne 29. 3. 2017 se žalovaná ztotožnila se závěry správního orgánu I. stupně.

22. Soud se nejprve zabýval otázkou rozporu výroku prvoinstančního rozhodnutí s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu. V důvodové zprávě k novele zákona o pobytu cizinců pod č. 314/2015 Sb. se uvádí: „*Navrhuje se doplnění § 87e odst. 1 o nové písmeno e), které má odstranit pochybnosti o tom, podle jakého ustanovení je třeba zamítnout žádost v případě, že cizinec, který požádá o přechodný pobyt rodinného příslušníka, nesplňuje podmínky pro vydání povolení, tedy pokud není rodinným příslušníkem občana EU (resp. nesplňuje podmínky § 15a) nebo pokud na území nepobývá společně s občanem EU.*“ Řízení ve věci žalobkyniny žádosti bylo zahájeno přede dnem účinnosti novely, tj. před 18. 12. 2015, proto bylo v souladu s čl. IV odst. 1 zákona č. 314/2015 Sb. nezbytné postupovat podle znění zákona o pobytu cizinců účinného před tímto datem. To výslovně neupravovalo nesplnění podmínky dle § 15a zákona o pobytu cizinců jako důvod zamítnutí žádosti. Na druhou stranu se však v tomto případě jedná o nezbytnou podmínku k tomu, aby mohl být přechodný pobyt vůbec povolen, a proto byl postup správního orgánu I. stupně při formulaci výroku rozhodnutí správný. Opačný výklad by totiž znamenal, že by nemohla být zamítnuta žádost cizince, který není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a, což by ve výsledku zcela vyprázdnilo účel a smysl tohoto druhu pobytového oprávnění. Námitka tudíž nebyla důvodná.
23. Druhý okruh žalobních námitek se vztahoval ke skutečnosti, zda mezi žalobkyní a její vnučkou je vztah obdobný vztahu rodinnému ve smyslu § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (viz shora). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29, bod 54, se podává: „*Vztah obdobný vztahu rodinnému je tedy vykládán restriktivně. Ačkoliv obsah pojmu dopadal v době rozhodování žalované na širší okruh vztahů než citovaný článek 3 odst. 2 písm. b) Směrnice (vztahoval se na všechny trvalé faktické vztahy obdobné vztahům rodinných příslušníků dle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, nikoliv jen vztah partnerský), nezahrnoval vztahy sourozenecké, vztahy bratranec – sestřenice, teta – neteř, ani*

faktické vztahy obdobné. Argumentem a contrario ve vztahu ke shora citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 6/2010-63, je pak nutno dovodit, že reálný vztah rodič – dítě (jak je tomu v případě stěžovatele), nelze považovat za vztah "obdobný" vztahu rodinnému vymezenému v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Za takový by bylo možno považovat vztah, který by připomínal svou fakticitou vztah mezi rodičem a dítětem [...], nikoli o skutečný vztah otec – syn." (zvýrazněno zdejším soudem).

24. V nyní projednávané věci bylo prokázáno, že mezi žalobkyní a její vnučkou je reálný vztah rodinný – vztah mezi předkem a potomkem v přímé linii. S odkazem na právě citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu jej nelze považovat za vztah obdobný rodinnému, neboť v souladu se zjištěními správních orgánů (včetně výpovědi žalobkyně) jde mezi žalobkyní a její vnučkou i fakticky o vztah prarodič-vnouče. Podmínky zakotvené v § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců jsou kumulativní, tzn. že již nenaplnění existence vztahu obdobného vztahu rodinnému postačuje k závěru o nenaplnění tohoto ustanovení; existenci společné domácnosti proto nebylo třeba dále zkoumat. Jestliže se správní orgán I. stupně hlouběji zabýval okolnostmi, za nichž by případně bylo možné vztah žalobkyně a její vnučky označit za vztah obdobný rodinnému, a označil za ně situaci, kdy by žalobkyně nahrazovala roli matky své vnučky, tento jeho výklad neodporoval zákonu ani související judikatuře. Závěr správních orgánů byl řádně odůvodněný a měl oporu ve skutkových zjištěních, proto ani tato námitka nebyla důvodná.
25. Soud nicméně přistoupil ke zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, neboť bylo nezbytné vycházet z celkového obsahu zákona o pobytu cizinců i rozhodovací praxe správních soudů. K tomu je možno odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2015, č. j. 5 Azs 83/2015-31, kde tento judikoval: „je třeba korigovat názor krajského soudu, který uvedl, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele má své místo pouze tehdy, jedná-li se o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Jak ovšem připomněl zdejší soud v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, „obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (...) Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.“ Posouzení přiměřenosti z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žadatele tedy má být prováděno i v případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení přechodného pobytu, byť méně přísně než v těch rozhodnutích, kde je výslovně požadováno. Krajský soud tedy nemá pravdu, že je vyloučeno, leda by šlo o důvod zamítnutí žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.“
26. V případě žalobkyně správní orgány přiměřenost neposuzovaly, protože vycházely z přímého obsahu § 87e zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění, kdy zkoumání přiměřenosti dopadu rozhodnutí je vázáno na jiné situace, než ve které se ocitla žalobkyně. Za okolností nyní souzené věci je nicméně namísto zabývat se otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života

žalobkyně, neboť vyšly najevo okolnosti a skutečnosti, ze kterých je nezbytné vyvodit závěr o tom, zda jsou naplněny některé z podmínek, které uvádí ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně v proběhlém správním řízení již uváděla, že je vdovou, ve Vietnamu již nikoho nemá, veškerí její příbuzní žijí v ČR, její zdravotní stav vyžaduje léčbu a občasnou lékařskou pomoc na pohotovosti, taktéž nedisponuje finančními prostředky. O dlouhodobý pobyt (dlouhodobé vízum) by nadto mohla požádat jedině ve Vietnamu – k tomu srov. ustanovení § 42a odst. 5 a 6 (resp. odst. 4 a 5) a § 53 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Důvodem zrušení správních rozhodnutí v obou stupních byla skutečnost, že žádný ze správních orgánů se přiměřeností nezabýval, ač k tomu byly podmínky.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

27. Na základě výše uvedeného soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. Jelikož stejnými vadami trpělo i rozhodnutí prvoinstanční, zrušil soud i toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). V dalším řízení se správní orgány budou muset nově zabývat otázkou přiměřenosti a budou se muset vypořádat se vznášenými námitkami žalobkyně i jejími případnými důkazními návrhy. Nyní vysloveným právním názorem jsou správní orgány nadále vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má nárok na jejich náhradu žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch. Žalobkyně v průběhu řízení uplatnila nárok na náhradu nákladů řízení ve výši zaplacených soudních poplatků. Dle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů činí poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu 3 000 Kč [položka 18 bod 2 písm. a) sazebníku poplatků] a poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě 1 000 Kč (položka 20 sazebníku poplatků), celkem tedy žalobkyni náleží 4 000 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalované stanovena lhůta, již soud považuje za přiměřenou.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 7. března 2018

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu